

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 72 0 Рс 036149 23 Рев
Бања Лука, 5.7.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Тање Бундало, као председника вијећа, Росе Обрадовић и Виоланде Шубарић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Р.Г. из К., коју заступа Д.С., адвокат из Г., против тужене ЗЗ Г.Г., коју заступа Г.С., адвокат из Г., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 Рс 036149 22 Рсж 2 од 14.12.2022. године, на сједници одржаној 5.7.2023. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Ревизија се одбацује.

Захтјев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Градишци број 72 0 Рс 036149 22 Рс 3 од 19.7.2022. године, одбијен је захтјев тужитељице да се утврди да су одлука Управног одбора тужене и рјешење о отказу уговора о раду дисциплинског органа-директора, ближе означене у изреци пресуде незаконите и да се исте пониште и обавезана је тужена да тужитељици накнади штету на име неисплаћених плата за период од 14.6.2013. до 18.1.2016. године у износу од 15.792,15 КМ са каматама од 24.9.2019. године до исплате, а одбачена је као неблаговремена тужба у односу на захтјев за исплату износа од 9.567,93 КМ на име разлике пензије до пуне плате и износа од 2.667,00 КМ на име регреса, са каматама, те је обавезана тужена да тужитељици накнади трошкове поступка у износу од 1.462,50 КМ, а преко тог износа је захтјев одбијен и утврђено је да је противтужба тужене противтужитељице ЗЗ Г.Г. повучена.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 Рс 036149 22 Рсж 2 од 14.12.2022. године, жалба тужене је усвојена и првостепена пресуда преиначена у досуђујућем дијелу, тако да је одбијен захтјев тужитељице за исплату накнаде штете на име неисплаћених плата за период од 14.6.2013. до 18.1.2016. године у износу од 15.792,15 КМ са каматама од 24.9.2019. године и захтјев за накнаду трошкова поступка у износу од 1.462,50 КМ, док је жалба тужитељице одбијена и првостепена пресуда у одбијајућем дијелу захтјева о главној ствари и трошковима поступка и у дијелу одлуке којим је тужба тужитељице одбачена, потврђена и о трошковима жалбеног поступка је одлучено као у ставу 2. и ставу 4. изреке пресуде.

Тужитељица ревизијом и допуном ревизије, којом се образлажу наводи изјављене ревизији и која стога чини саствни дио ревизије, побија другостепену пресуду због

повреда одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права (што произлази из садржаја ревизије) и предлаже да се побијана пресуда преиначи у цијелости, уз накнаду трошкова цјелокупног поступка.

Тужена у одговору на ревизију предлаже да се ревизија одбаци као недозвољена или одбије као неоснована и да се обавезе тужитељица да јој накнади трошкове састава одговора на ревизију у износу од 900,00 КМ.

Ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 237. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“, број 58/03 61/13, даље: ЗПП), ревизија није дозвољена ако вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази 30.000,00 КМ, а у привредним споровима 50.000,00 КМ. Према ставу 3. овог члана у случајевима у којима ревизија није дозвољена према одредби става 2. овог члана, странке могу поднијети ревизију против другостепене пресуде ако одлука о спору зависи од рјешења неког материјално правног или процесно правног питања важног за обезбјеђење јединствене примјене права и равноправности свих у његовој примјени, а нарочито у случајевима прописаним у члану 237. став 3. тачке 1. до 3. ЗПП.

Вриједност спора је један од елемената које тужба мора да садржи (члан 53. став 1. тачка 4. ЗПП). У конкретном случају ради се о радном спору, гдје се тужбени захтјев односи на неновчано и новчано потраживање. У овој парници тужитељица није у тужби означила вриједност спора, а слиједом тога ни преко прописаног износа од 30.000,00 КМ, као услова за остваривање права на изјављивање ревизије, па је започела и водила парницу у којој ревизија није дозвољена (члан 321. став 2. ЗПП).

Другостепеном пресудом која се побија ревизијом, жалба тужене је усвојена и преиначена је првостепена пресуда у досуђујућем дијелу одлуке о главној ствари, тако да је одбијен захтјев тужитељице за накнаду штете на име неисплаћених плата за период од 8.7.2013. године до 18.1.2016. године у износу од 15.792,15 КМ са каматама од 24.9.2019. године, а жалба тужитељице је одбијена и потврђена је првостепена пресуда у дијелу којим је тужба одбачена у односу на захтјев за исплату износа од 9.567,93 КМ, на име разлике између пензије и плате коју би тужитељица примала да је у спорном периоду радила и износа од 2.667,00 КМ на име регреса за период 2013. године до 2019. године, који одбијајући дио новчаног потраживања износи укупно 28.027.08 КМ. Како побијани новчани дио правоснажне пресуде не прелази 30.000,00 КМ, сагласно одредби члана 237. став 2. ЗПП ревизија тужитељице није дозвољена (члан 316. став 2. и 3. ЗПП).

Тужитељица је предложила да суд дозволи ревизију у смислу одредбе члана 237. став 3. и став 4. ЗПП и као спорно правно питање је означила питање: „у ком року застаријева покретање и вођење дисциплинског поступка и по ком нормативном акту или закону се примјењује застарни рок покретања и вођења дисциплинског поступка“.

Међутим, како је ово питање уређено законом (члан 128. став 2. тада важећег Закона о раду – Пречишћени текст „Службени гласник Републике Српске“, број 55/07, у вези са чланом 13. истог закона), питање на које се у ревизији указује не представља спорно правно питање које предвиђа наведена одредба члана 237. став 3. и став 4. ЗПП. Стога, овакви наводи представљају ревизионе разлоге којима се оспорава конкретна другостепена пресуда због погрешне примјене материјалног права, који сами по себи, не

воде дозвољавању и одлучивању о, иначе недозвољеној ревизији и они би били од значаја под условом да је ревизија овдје дозвољена.

Ни позивање у ревизији на одлуке овога суда у којим је дисциплинска одговорност утврђивана на основу одредаба тада важећих Закона и Правилника послодаваца (које су достављене уз ревизију): број 71 0 П 035418 12 Рев од 30.1.2013. године (гдје је повреда радне обавезе извршена у периоду од 23.3.2008. године до 26.3.2008. године), број 73 0 Рс 008536 18 Рев 2 од 2.10.2018. године (гдје је повреда радне обавезе квалификована као „неоправдани изостанак с посла три дана у календарској години“) и број 77 0 Рс 066739 21 Рев од 28.4.2021. године (у ком предмету је повреда радне обавезе учињена дана 18.7.2014. године), као и остали наводи ревизије којим се указују ревизионе одлуке означене у ревизији, по оцјени овога суда, није довољно да би се одлучивало о иначе недозвољеној ревизији, јер се у тим предметима и у овом предмету не ради о истој чињеничној и правној ситуацији. У конкретном случају, према утврђењу нижестепених судова, ради се о повреди радне обавезе коју је тужитељица починила у периоду од 2011. године (када је неовлаштено закључила уговор о закупу пословног простора туженог, за сабирање и откуп сировог млијека), до 30.6.2013. године, када је истекао закупни однос по последњем уговору о закупу (закљученом 16.1.2013. године). Дакле, ради се о више повреда радне обавезе, које због међусобне повезаности и начина вршења, чине јединствено биће повреде радне обавезе, о такозваној продуженој повреди радне обавезе, код које више повреда у јединствену дисциплинску повреду повезују: истоврсност повреде и временски континуитет вршења повреде радне обавезе и код које је вријеме учињене повреде одређено временом извршења свих повреда које су захваћене продуженом повредом – од ког времена се рачуна почетак рока застарјелости покретања и вођења дисциплинског поступка, како су судили и нижестепени судови.

Стога, рачунајући рок за покретање и вођење дисциплинског поступка од 30.6.2013. године (као дана вршења наведене продужене повреде радне обавезе), у ситуацији када је првостепена одлука о дисциплинској одговорности тужитељице донесена 8.7.2013. године, а другостепена одлука 7.8.2013. године, то јесте, у оквиру тромјесечног рока прописаног одредбом члана 34. Правилника туженог, не ради о неподударности схватања израженог у побијаној пресуди и схватања израженог у напријед означеним ревизионим одлукама овога суда у погледу рачунања наведеног рока, за што је без значаја чињеница да се нижестепени судови нису позвали у својим одлукама на означену одредбу Правилника. Из ових разлога, позивање тужитељице на поменуте ревизионе одлуке овога суда, није могло исходити дозвољавање ревизије.

Слиједом наведеног, а на основу одредби члана 247. став 1. и став 5. ЗПП, у вези са чланом 237. став 2, 3. и 4. истог закона, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтјев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију у износу од 900,00 КМ, јер исти у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП, не представља неопходну радњу у поступку која је утицала на одлуку по ревизији.

Предсједник вијећа
Тања Бундало

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић